

הנסיך המכושף

כתב דן לונגו
צייר סבסטיאן ציובוקה

"אינני יודעת.. אולי נכניס אותו לקופסה ונסתכל עליו" אמרה.
"ובמה נאכיל אותו?" שאלתי.
"ובכן, אם הוא קטן, יקבל קערית חלב" אמרה.
"ואם הוא גדול, יקבל כרוב ממולא" הוספתי.
"מה זה כרוב ממולא?" השתוממה איאקו.

ביום שבו אמא נזפה בי כי לא צחצחתי שיניים, באה אלי איאקו, ידידתי הטובה, ושאלה האם ארצה לתפוס נסיך מכושף. היא סיפרה שקראה בספר ישן, עם עטיפה קרועה ועם כתמי קקאו וחלב, איך אפשר למצוא יצור כזה.

אגב איאקו זה לא כינוי שלה אלא שם אמיתי, כמו שמי, אילינקה. לה קוראים איאקו כי ההורים שלה יפנים.

יכול להיות שבשפה שלהם איאקו פירושו אילינקה, ולכן אנו חברות טובות.
"ואם נתפוס נסיך מכושף, מה נעשה אתו?" שאלתי.

**"מה? אינך יודעת? זה גליל כזה עשוי עם אורז
ו.. " רציתי להסביר.**

**"אני יודעת, יודעת! זה סוג של סושי רומני, עם
בשר חזיר" אמרה איאקו.**

**אחר כך רבנו קצת. חשבתי שאם יש לה כבר
כוחות מגיים אנו צריכות לתת לנסיך להכין את
שיעורי הבית שלנו. אבל איאקו אמרה שעדיף
להחזיק אותו בקופסה עד שנגדל ונוכל להתחתן
אתו. "בעצם" אמרה "נוכל לתפוס שניים כאלה,
אחד בשביל כל אחת מאתנו. ואם הם יהיו שניים
לא יהיה להם משעמם. יוכלו לשחק כאילו הם
לוחמי סמוראי."**

**שכחתי את כל הויכוח הזה, אך בלילה האחרון
קרה דבר מסתורי. הייתי כבר במיטה, תחת
שמיכה, כיביתי אור והסתכלתי על הירח
והכוכבים הזוהרים הדבוקים לתקרה בחדר שלי.
בעצם אני יכולה להביט דרך החלון על כוכבים
של ממש בלילות בהירים, כי אני גרה בקומה
שמינית. אבל הלילה היה מעונן והחלונות נראו
כאילו משהו מרח עליהם זפת שחורה.**

נראתה כאילו זו היא באמת, ועדיין חששתי שזה איזה שד שלבש דמותה של ידידתי. בכל זאת נדמה היה לי שזו היא, ואגב הפה שלה מלמל משהו ללא חרף. לא, לא יכולתי להחליט האם זו באמת היא, או לאו. בסוף, עם לב שגודלו כפרוש שכבר שבוע לא אכל, פתחתי את החלון. "האם זו את, איאקו?" לחשתי.

ופתאום שמעתי דפיקה בחלון. בהתחלה חשבתי שזה איזה ענף שרוח הביאה, או אולי עטלף קיבל מכה חדשה במצח. אבל הדפיקות נמשכו ובחזה שלי הלב התחיל לדפוק חזק. כיסיתי את ראשי בשמיכה וקיוויתי שלא אשמע יותר דפיקות. פחדתי.

תסכימו אתי שזו לא בושה לרעוד מפחד כשאורח לא צפוי דופק בחלון בקומה שמינית באמצע הלילה.

כמעט והתחלתי לקרוא להורים, שישנים בחדר סמוך עם דלת פתוחה. הייתי עושה זאת אבל הסתקרנתי והצצתי בעין אחת, רק בעין אחת מתחת לשמיכה.

ממש בחלון האיר אור פנס על פניו של ילד שדיבר משהו, אך לא שמעתי כלום.

וכשהסתכלתי טוב יותר ראיתי שזו איאקו. או... טוב, זה יכול היה להיות מישהו הדומה לה בדיוק. אזרתי עוז והתקרבתי קצת, והיצור הזה סימן לי בבירור שאפתח את החלון. בשערות פרועות ועיניים מלוכסנות איאקו

"הרי זה לא הקיסר של יפן, נכון? מהר, תני לי להיכנס כי אחרת ארטיב במכנסיים."
"ומה אם את איזו רוח מרושעת" שאלתי.
"אילו הייתי כזו, הייתי אוכלת אותך כבר חמש עשרה פעם... 'אם הוא גדול - כרוב ממולא'.
סיסמה מספיק טובה?" אמרה.
היא הלוותה פיז'מה שלי, כדי שלא יבחינו בה אם תפגוש מישהו בדרך, וראשית כל הלכה לשירותים. השאירה אצלי את הכדור הפורח הקסום שלה, שבו ניתן לטוס רק בלילה.
כשחזרה התלבשתי, שנינו נתלינו על הכדור הפורח ויצאנו לחפש נסיך מכושף.
לאיאלו היה הכל כבר כתוב על ניר. ביער המוכר רק לה, בין חצות וחצות וחצי, היינו צריכות לתפוס קרפדה מכוערת ולנשק לה. וזו אמורה הייתה מיד להפוך לנסיך נאה. כך כתוב היה בספר, ולא הייתה לנו כל סיבה לפקפק בכך. ככל שהקרפדה מכוערת יותר, כך טוב יותר..
ביער הידקתי היטב את שיניים שלי, שלא יקשקשו מפחד. היה חושך גמור ושמענו רק רעש

עם מקל שלה ולחשה "ראי, אין לה גבשושיות. זו סתם צפרדע ולא קרפדה."
אז המשכנו לחפש.

בסוף מצאנו אחת מתאימה, מספיק מכוערת. היא הייתה גדולה ורחבה כמו אגס בשל שמכונית דרכה עליו. הייתה לה רק עין אחת, עור קר ורירי ולקישוט נוסף בטן מלאה נקודות כתומות, כמו ביצי דגים רקובות.

השעה הייתה כבר שתיים-עשרה ועשרים וחמש דקות. ראשונה, בהתרגשות גדולה, נישקה לה איאקו. ומאחר שלא נראו כל סימני שינוי, ואחרי דקות אחדות נתנה לי אותה.

הסתכלתי בעין היחידה של הקרפדה ובלי היסוס נישקתי לה בקודקוד הראש. היא קרקרה בקול צרוד ומנומנם.

שתינו ישבנו במתח רב והבטנו עליה. הזמן עבר לאט והנסיך המכושף שלנו נתן לנו להמתין זמן רב. אחרי כשעה החלטנו לוותר ולחזור הביתה. כשעברנו מעל העיר רבנו כל הזמן. איאקו חשבה שאולי השעון שלה לא דייק ולא פעלנו בשעות

מחריד של ענפים נשברים. ציפור כלשהי הניפה את כנפיה והעיפה את הפנס שלנו. למזלנו הוא לא כבה.
פתאום ראינו משהו שחשבנו לקרפדה, עם עיניים גדולות ופה בגודל פרוסת אבטיח, אך איאקו חשבה שזה לא מכוער מספיק. היא הפכה זאת

"ראה כמה יעילה יכולה להיות לפעמים נזיפה טובה" היא אמרה אחר כך לאבא.

מתאימה, ואני חשבתי שנישקנו לצפרדע רגילה וגועלית ולא לקרפדה מכושפת. כל הלילה חלמתי על המפלצת המכוערת וניגבתי כל הזמן את פי בשרוול הפיג'מה. כשהתעוררתי רצתי מהר לחדר האמבטיה וצחצחתי שיניים רבע שעה עם רבע שפופרת משחת שיניים. "הי, כל הכבוד! זה בדיוק איך אני אוהבת שתעשי" קראה אמא.